

Hồi 20 & 21

Thiếu Nữ Si Tình

Mộ Dung Hồng không ngờ hậu quả của sự ngộ nhận trở nên ác liệt như thế, nhưng Giang Tâm Mỹ tấn công như vũ bão làm nàng chỉ vừa kịp né tránh.

Không nói được lời nào, liên tiếp hơn hai chục chiêu, mấy trượng vuông vức chỗ hai người đứng, bụi cát bay mù mịt.

Vừa thối lui được mấy bước, nàng thuận tay vói lấy cây trường kiếm của ba đạo sĩ bỏ lại vung lên.

Giang Tâm Mỹ cũng nhặt một bảo đao.

Không nhịn được nữa, Mộ Dung Hồng vừa chém vừa quát to:

- Mi rõ là đồ vô lương tâm, lấy oán để báo ân.

Giang Tâm Mỹ vội đưa đao lên đỡ và đáp:

- Người khéo giả vờ, nhưng không gạt được ta đâu.

Mộ Dung Hồng cười nhạt:

- Nếu cô nương đây không ra tay mi chắc gì bây giờ vẫn còn sống. Bằng không cũng sớm bị ba đạo sĩ và mấy tên côn đồ bắt đi mất rồi. Lúc nãy bị trói trông rất thảm hại, nhờ ta mở trói giùm cho, nên bây giờ mới thông thả tay chân, lại còn lấy oán trả ân.

- Người đề cập đến đạo sĩ và lũ côn đồ nào? Thật ra ta không hiểu gì ráo!

- Những đao và kiếm này là của chính họ để lại trong khi họ tìm lối thoát thân.

- Thế bọn chúng hiện tại ở đâu?

- Bị ta đánh đuổi chạy mất cả rồi.

Giang Tâm Mỹ đưa mắt rảo quanh một lượt, đoạn cười nhạt:

- Bố cục của mi kể cũng khéo đấy! Cố nhặt một mớ đao kiếm từ đâu đem đến để che mắt người.

Nàng chỉ hai thi hài, rồi tiếp:

- Hai người này là lão nô tỳ rất mực trung thành, theo gia đình ta mấy chục năm nay, người nỡ đang tâm giết thác họ, còn gì đau đớn cho bằng.

Mộ Dung Hồng nổi giận quát to:

- Chớ có hồ đồ! Thử hỏi tôi cố ý sắp đặt, để mong hưởng một ân huệ gì mới được chứ?

Giang Tâm Mỹ gần từng tiếng:

- Có lẽ người đã biết rõ lai lịch của ta, vì thèm muốn quyền Mai Châu Bửu Lục, nên mới bày vẽ ra chuyện này.

Con tức giận của Mộ Dung Hồng nổi lên đến cực điểm, nàng hét to:

- Bệnh ngu muội của mi không còn thuốc gì cứu chữa được. Nếu muốn giết thác mi thì dễ như trở bàn tay. Thôi được! Không cần phải cùng mi đấu lý chỉ cho nhọc, vả lại có đánh nhau cũng chẳng ích gì. Ta sẽ dùng biện pháp đối phó bọn kia, để đối phó với mi cho gọn.

Nói xong, nàng đưa tay vào lòng lấy ra một chiếc mũ nhỏ rất đẹp, màu đỏ thắm và chiếc dùi gỗ bằng tre xinh xắn.

Giang Tâm Mỹ bật cười:

- Người định niệm kinh đấy ư?

Mộ Dung Hồng điềm nhiên đáp:

- Mi nói phải! Ta sẽ niệm Nhiếp Thần Kinh để răn dạy những kẻ vô ơn bạc nghĩa.

Nói đoạn, nàng bắt đầu khua mõ, tiếng mõ từ khoan đến nhặt, tiếp đấy giọng niệm kinh ề a nổi lên.

Giang Tâm Mỹ lúc đầu mỉm cười khinh bỉ, dần dần nàng cảm thấy tiếng mõ câu kinh nghe hay hay, lại có đôi phần thích thú.

Giây phút trôi qua. Mắt nàng trừng trừng mở to, tâm thần nàng đã bị tiếng mõ câu kinh hấp dẫn, và đẩy đưa đến một thế giới xa lạ huyền bí.

Bỗng nhiên... Nàng vụt rú to một tiếng, buông bảo đao trên tay "soeng", rồi nhắm hướng ngoài cốc chạy như bay biển.

Mộ Dung Hồng thu mõ cất kỹ vào lòng, khẽ mỉm cười tự đắc:

- Bản cô nương cho mi chạy vài chục dặm đường để chữa bỏ thói kiêu căng tự phụ.

Nàng rảo mắt nhìn cảnh vật chung quanh một lượt, rồi nhắm đỉnh núi phía hữu phi thân bay thẳng.

Từ lúc Mộ Dung Hồng đến mở trời cứu Giang Tâm Mỹ, rồi cãi vã đánh nhau cho đến lúc cả hai bỏ đi, tất cả chi tiết đều hoàn toàn lọt vào mắt Giang Thu Lăng đang đứng núp trên đỉnh núi gần đấy.

Trong lúc không có lối thoát, nàng đành hứa bừa để mong giục hoãn cầu mưu, để chờ cơ hội. Giả vờ bỏ đi nhưng nàng đến ẩn núp gần đấy chờ xem động tĩnh, hy vọng tìm phương kế để cứu thoát Tử Lăng.

Khi bóng người áo vàng bay xẹt đến cướp lấy Tử Lăng đi, hành động quá nhanh nàng không kịp nhìn thấy kịp.

Nàng cảm thấy tâm thần phơi phới, người vừa cứu thoát Tử Lăng từ tay bọn côn đồ, với thuật khinh công ấy, tự nhiên phải là tay cao thủ tuyệt luân.

Mộ Dung Hồng đột nhiên xuất hiện, nàng vụt có cảm tưởng rằng người áo vàng cùng Mộ Dung Hồng có quan hệ, nên khi cô bé ấy bay vụt đi, nàng liền vội vã đuổi theo...

Nhưng bóng tùy hình, nàng lặng lẽ theo sát Mộ Dung Hồng, khoảng cách nhau độ hai chục trượng.

Vượt qua hai rặng núi, xuyên khỏi một cụm rừng tùng, trước mặt xuất hiện một tòa cổ miếu.

Cổ miếu xem như đã hoang phế từ lâu. Tấm biển trên sơn môn còn in ba chữ to tướng "Linh Vân Tự."

Tòa đại diện tương đối lạnh lặn, nhưng mặt đất rêu phong phủ kín.

Vượt qua đại điện, Mộ Dung Hồng đi rẽ về dãy phòng phía hữu, trong ấy le lói có ánh đèn.

Nàng nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào, chính giữa phòng một lão ni cô đang ngồi nhập định.

Nàng khẽ gọi:

- Sư phụ!

Ni cô chậm rãi đứng dậy, cất tiếng hỏi:

- Đồ nhi! Bây giờ đã canh mấy rồi con nhỉ?

Mộ Dung Hồng cung kính thưa:

- Sư phụ! Đã quá canh tư rồi. Hiện tình chàng... ra sao?

Thì ra lão ni cô là Lãnh Tâm Thần Ni, chăm chú nhìn Mộ Dung Hồng, rồi như không nghe thấy câu hỏi của nàng, cất tiếng giục:

- Đồ nhi! Chúng mình lên đường đi thôi.

Mộ Dung Hồng rảo mắt nhìn quanh, sắc mặt nàng vụt biến đổi, cả kinh nàng ấp úng hỏi:

- Sư phụ! Chàng đâu rồi?

Lãnh Tâm Thần Ni thở dài:

- Sư phụ không phương cứu chữa rồi, sợ e tánh mạng gã dữ nhiều lành ít.

Mộ Dung Hồng đau đớn gần muốn khóc, nàng quá lo lắng, đứng ngẩn người ra.

Lãnh Tâm Thần Ni khẽ nheo đôi mày bạc:

- Đã không thể cứu chữa được, chi bằng đừng gặp mặt còn hơn, cuộc đời đồ đệ còn dài, hà tất chỉ vì một chàng trai mới gặp gỡ, thương tâm đến nỗi... Thôi! Chúng mình sửa soạn lên đường.

Mộ Dung Hồng cúi gằm mặt xuống, nàng lễ bước nặng nề, lảo đảo theo sau Lãnh Tâm Thần Ni, bước mãi chưa ra khỏi cửa miếu.

Lãnh Tâm Thần Ni đứng ngoài sơn môn đợi mãi mới thấy nàng bước ra. Dường như bị cảnh si tình của nàng làm cảm động, cất tiếng thở dài:

- Đồ nhi! Chớ nên quá bi thương. Cậu bé ấy thiên đỉnh no đủ, cầm rộng lại tròn, không phải là yếu tướng, rất có thể cứu chữa được, nhưng khả năng hai thầy trò chúng mình không làm nổi. Sư phụ đã đem gã đặt nằm ở giữa đại điện, nếu số mạng gã chưa đến ngày tận, tự nhiên sẽ có cao nhân đến cứu.

Mộ Dung Hồng đôi mắt đầy lệ:

- Sư phụ! Hãy cho phép con đi thăm chàng lần chót.

Chẳng đợi ni cô trả lời, nàng quày quả phóng mình chạy bay vào miếu.

Lãnh Tâm Thần Ni nhìn theo bóng nàng, thở dài lẩm bẩm:

- Nghiệp chướng! Nghiệp chướng!

Nói xong bà cũng lần bước theo vào.

Giữa đại điện, trên cung đài có phủ lớp cỏ khô, Tử Lăng được đặt nằm dài, mắt chàng nhắm nghiền, mặt tái nhợt, hơi thở mỏng manh.

Mộ Dung Hồng đứng dựa bên, ngăn người ra vì đau đớn, nước mắt tuôn như mưa.

Lãnh Tâm Thần Ni bước đến bên vỗ vai nàng:

- Đồ nhi! Tử sanh hữu mạng! Chúng mình không cứu chữa nổi, chắc sẽ có tay cao nhân khác đến cứu. Thôi, chúng mình nên đi là hơn.

Mộ Dung Hồng vụt quỳ xuống:

- Sư phụ! Xin thứ tội nghịch mạng! Đệ tử yêu cầu sư phụ cho phép đệ tử lưu lại đây hầu hạ chàng.

- Đồ nhi! Con đừng vì chỉ một lúc tình cảm mà di hại cả cuộc đời.

- Thưa sư phụ, ý con đã quyết định! Con không thể để chàng nằm hấp hối một mình nơi đây không người săn sóc.

Lãnh Tâm Thần Ni trầm ngâm giây lâu, đoạn thở dài:

- Bần ni vì lời di chúc của song thân nhà ngươi, nên có nhiệm vụ chăm sóc cho tương lai cũng như hành động của ngươi. Bây giờ ta hỏi thật! Ngươi thật tâm yêu gã trai trẻ ấy chứ?

Mộ Dung Hồng đỏ ửng mặt gật đầu.

Ni cô khẽ lắc đầu tiếp:

- Sư phụ có học qua tướng số nên biết chàng trai này có số đào hoa, suốt đời sẽ gây sóng gió cho biết bao con tim thiếu nữ, đồ đệ đối với gã si tình như thế, chắc chắn rồi sẽ tự chuốc lấy khổ não vào thân.

Mộ Dung Hồng cúi đầu ấp úng:

- Sư phụ! Đồ đệ chẳng còn biện pháp nào hơn.

Lãnh Tâm Thần Ni nét mặt trầm lặng như nước trong giếng cổ:

- Cõi trần mệnh mông, nào có ai thoát khỏi chữ tình. Sư phụ tuy đã bước chân vào cõi thiền mấy chục năm nay nhưng sự khổ đau vẫn còn vương vấn.

Nói đến đây tự biết mình lỡ lời, ni cô liền chuyển sang câu chuyện khác:

- Gã thanh niên này không phải yếu tướng, ta xem không đến nỗi nào.

Vừa nghe lời nói, Mộ Dung Hồng như bắt được bảo vật:

- Như lời sư phụ nói thì chàng có thể cứu sống được?

Lãnh Tâm Thần Ni khẽ gật đầu:

- Cứu sống thì có thể được, nhưng không phải là một việc dễ! Nếu muốn cứu gã thì một đời hạnh phúc của đồ đệ phải hoàn toàn dính chặt vào đời sống của chàng trai trẻ này. Hãy nghe lời sư phụ khuyên bảo, nên can đảm dứt khoát bỏ đi là hay nhất.

Mộ Dung Hồng cương quyết:

- Không cứu chàng, đồ đệ sẽ ân hận suốt đời.
- Dù cho có hy sinh, con cũng không sòn lòng chứ?
- Đệ tử dù có tan thân nát thịt, dạ cũng cam đành.
- Thôi được, âu cũng là số mạng. Bần ni sẽ ra tay tế độ, sau này cuộc đời dù biến đổi, con cũng khỏi trách phiền sư phụ chẳng hết lòng.

Nói đoạn, ni cô rảo mắt một lượt, rồi ra lệnh:

- Hãy mau nổi lửa lên!

Mộ Dung Hồng vâng dạ một tiếng, đoạn nhanh nhẩu lượm một bó củi tùng, khẽ đá nổi lửa. Phút chốc lửa cháy lên đỏ rực.

Lãnh Tâm Thần Ni từ trong lòng rút ra một túi lụa nhỏ trao cho Mộ Dung Hồng rồi bảo:

- Trong túi có hai cây kim bạc, con hãy rút ra để vào lửa đỏ. Trên bàn thờ thần có chiếc lư trầm, con lấy xuống chùi sạch để đốt cho ta.

Mộ Dung Hồng vâng dạ làm y theo lời.

Ni cô tiếp:

- Sư phụ truyền dạy võ công, những mạch huyết khắp châu thân con hãy còn nhớ kỹ chứ?

- Sư phụ dạy dỗ mười mấy năm trời, nên môn học nhập môn, đồ đệ vẫn còn ghi nhớ.

Ni cô trầm ngâm giây lâu, rồi tiếp:

- Chết độc đã ngấm sâu vào tạng phủ của hấn rồi, đơn dựa vào dược lực, không thể tống đẩy ra được, phải dùng đến phương pháp Hỏa Diễm Châm Thích, tức là dùng kim bạc nung lửa, khai thông tất cả châu thân mạch huyết, mới mong cứu chữa khỏi được. Nhưng... điểm đặc biệt là sư phụ không thể động thủ.

- Sư phụ đã đổi ý?
- Không! Sư phụ sẽ chỉ điểm cho con thay ta làm việc ấy.

Nói xong, ni cô bước đến ngạch cửa đại điện, ngồi xoay lưng lại đoạn ra chỉ thị:

- Nghe kỹ lời sư phụ dặn, đem hai cây kim bạc nướng trên lửa cho đỏ, khi có lệnh con phải đâm vào mạch huyết của hắn.

- o O o -